

Het Boek Daniël - Nummer Vijfenzeventig

De profetische parallellen: van Jesaja's boodschap tot hedendaagse openbaringen

Jeff Pippenger
2024-02-08

Zoals Jesaja de boodschap die door de vijftig jaren wordt voorgesteld (hoofdstuk zeven, vers acht) aan de goddeloze leider van Jeruzalem presenteert, doet hij dat bij het “voldersveld” en het “einde van de watergang van de bovenste vijver”, in het jaar 742 v.Chr. 742 v.Chr. stelt 1863 voor, want Jezus illustreert het einde altijd met het begin. De opstand van 1863 stelt op haar beurt de zondagswet in de Verenigde Staten voor, want Jezus illustreert het einde van een zaak altijd met het begin van een zaak. 1863 was het begin van de wettelijk geregistreerde Laodicese Adventkerk, en die kerk wordt bij de “grote aardbeving” van de zondagswet woest gelaten. Hoe zou een corporatie die wettelijk door de Staat wordt bestuurd (en niet omgekeerd de Kerk die de Staat bestuurt), de sabbat van de zevende dag kunnen blijven handhaven op het moment dat diezelfde regering wettelijk de aanbidding op de zevende dag verbiedt?

Aan het begin en aan het einde van Christus' bediening reinigde Hij de tempel. Bij de eerste tempelreiniging stelde Christus vast dat de leiders „het huis van zijn Vader” tot een rovershol hadden gemaakt, maar bij de laatste reiniging van de tempel stelde Hij vast dat „hun huis” hun woest werd overgelaten. Het oude Israël is een illustratie van het moderne Israël. Hij richtte de Milleritische tempel op en reinigde die aan het begin van het adventisme, maar bij de laatste reiniging, de reiniging van de honderd vierenveertigduizend, wordt het Laodiceïsche adventisme uit Zijn mond gespuwd, en wordt „hun huis” vervolgens woest achtergelaten.

Jesaja bevindt zich bij het veld van de voller wanneer hij koning Achaz tegemoet treedt. Het veld van de voller vertegenwoordigt de reiniging die tot stand wordt gebracht door de Bode van het Verbond, die plotseling tot Zijn tempel komt en de zonen van Levi reinigt als met „zeep van vollers”. Deze reiniging werd aan het begin van het adventisme tot stand gebracht, en zij wordt opnieuw aan het einde tot stand gebracht.

Zie, Ik zal mijn boodschapper zenden, en hij zal de weg voor Mij bereiden; en de Heere, Die gij zoekt, zal plotseling tot Zijn tempel komen, namelijk de Engel van het verbond, in Wie gij uw behagen hebt; zie, Hij zal komen, zegt de HEERE der heerscharen. Maar wie zal de dag van Zijn komst kunnen verdragen? en wie zal bestaan wanneer Hij verschijnt? Want Hij is als het vuur van een goudsmid en als de loog van de vollers. En Hij zal zitten als iemand die zilver loutert en reinigt; en Hij zal de zonen van Levi reinigen en hen louteren als goud en als zilver, opdat zij de HEERE een offer in gerechtigheid zullen brengen. Dan zal de offerande van Juda en Jeruzalem de HEERE aangenaam zijn, als in de dagen vanouds en als in vroegere jaren.
Maleachi 3:1–4.

Jesaja ontmoet Achaz met het teken van zijn zoon, wiens naam symboliseert dat in de laatste dagen „een overblijfsel zal terugkeren”. Het overblijfsel zijn degenen die „terugkeren”. Jesaja ontmoet de

goddeloze koning Achaz tijdens de geschiedenis van de reiniging van de tempel, die in de Milleritische geschiedenis in 1844 begon en door ongehoorzaamheid in 1863 tot een einde werd gebracht. In de laatste dagen is de reiniging de geschiedenis van de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend. Indien de Millerieten de zich openende voorzienigheid van God hadden gevolgd die op 1844 volgde, zouden zij het werk hebben voltooid.

‘Indien de adventisten na de grote teleurstelling in 1844 aan hun geloof hadden vastgehouden en eendrachtig waren voortgegaan in de zich ontvouwende voorzienigheid van God, de boodschap van de derde engel hadden aangenomen en die in de kracht van de Heilige Geest aan de wereld hadden verkondigd, dan zouden zij het heil van God hebben gezien; de Heere zou krachtig met hun inspanningen hebben gewerkt, het werk zou voltooid zijn en Christus zou reeds lang geleden gekomen zijn om Zijn volk tot hun beloning te ontvangen. Maar in de periode van twijfel en onzekerheid die op de teleurstelling volgde, gaven velen van de adventgelovigen hun geloof prijs.... Zo werd het werk belemmerd en werd de wereld in duisternis gelaten. Indien het gehele adventistische lichaam zich had verenigd op de geboden van God en het geloof van Jezus, hoe geheel anders zou onze geschiedenis zijn geweest!’
Evangelism, 695.

Het verzuim om „eensgezind voort te gaan in de zich openbarende voorzienigheid Gods” bracht hen tegen 1856 in een Laodiceïsche toestand, en de daaropvolgende opstand van 1863 markeerde het begin van de omzwerving in de woestijn, die was uitgebeeld door het oude Israël toen het zijn tiende en laatste beproeving niet doorstond en vervolgens werd veroordeeld om gedurende de daaropvolgende veertig jaar in de woestijn te sterven.

Jesaja's zoon verschaft de belofte dat bij de uiteindelijke tempelreiniging van de laatste dagen „een overblijfsel zal terugkeren”. Hun „terugkeer” wordt geïllustreerd door Jeremia, aan wie werd beloofd dat, indien hij zou „terugkeren”, hij Gods wachter zou worden. De honderdvierenveertigduizend zijn degenen die van een teleurstelling zijn teruggekeerd.

Zij die de honderdvierenveertigduizend vormen, hebben een teleurstelling doorgemaakt en op hun Heer gewacht. Zij zijn in de Milleritische geschiedenis uitgebeeld door de wijze maagden, en zowel in de beginnende als in de afsluitende geschiedenis worden twee stokken tot één volk verenigd, tijdens de uitstorting van de Heilige Geest in de tijd van de Middernachtsroep.

De goddeloze koning Achaz vertegenwoordigt de leiding van Juda die de boodschap wel zal hebben gehoord, maar de door Jesaja gepresenteerde boodschap verwerpt, en daardoor „struikelen, en vallen, en verbroken worden, en verstrikt, en gevangen worden”. Zij zijn het die „degenen zoeken die vertrouwde geesten hebben, en de tovenaars die piepen en mompelen”, waarmee de ervaring van het spiritisme wordt voorgesteld waaraan zij ten prooi vallen wanneer zij de krachtige dwaling van 2 Thessalonicenzen aannemen. Achaz' verwerping van de boodschap van Jesaja in 742 v.Chr. komt overeen met 1863, toen de boodschap van Miller werd verworpen. Jesaja is een type van Miller, en de boodschap van zowel Jesaja als Miller was gebaseerd op de „zeven tijden”, die hun ankerpunt vinden in vers acht van Jesaja hoofdstuk zeven. Millers zoon (Jesaja's zoon) vertegenwoordigt de Elia-beweging die in de laatste dagen komt.

De uitspraak tegen Achaz wegens zijn verwerping omvatte de voorspelling dat hij overwonnen zou worden door de koning van het noorden, die in de laatste dagen de drievoudige vereniging van het Moderne Rome is, waarover het pausdom heerschappij voert.

En de HEERE sprak opnieuw tot mij, zeggende: Omdat dit volk de wateren van Siloah, die zachtkens vloeien, verwerpt, en vreugde vindt in Rezin en de zoon van Remalia; daarom, zie, de Heere doet over hen opkomen de wateren van de rivier, machtig en groot, namelijk de koning van Assyrië en al zijn heerlijkheid; en hij zal stijgen boven al zijn beddingen en gaan over al zijn oevers; en hij zal doordringen in Juda, hij zal overstromen en overgaan, hij zal reiken tot aan de hals; en het uitbreiden van zijn vleugelen zal de breedte van uw land vervullen, o Immanuël. Jesaja 8:5–8.

Jesaja ontmoette de goddeloze koning Achaz aan het einde van de waterleiding van de bovenste vijver; en hoewel er onder de bijbelse geschiedschrijvers en archeologen onzekerheid bestaat over de vraag of de bovenste vijver dezelfde vijver was als de vijver van Siloam ten tijde van Christus, neemt de context van Jesaja's profetie alle twijfel weg, want Jesaja geeft te kennen dat de koning van het noorden over Achaz zou komen, omdat hij de zacht voortvloeiende wateren van Siloah had verworpen. „Siloah” is de oudtestamentische benaming voor „Siloam” in het Nieuwe Testament.

Het was bij de vijver van Siloam dat Jezus de blinde man genas, en de goddeloze koning Achaz stelt de blinde Laodicese leiding voor, zowel in 1863 als bij de spoedig komende zondagswet, die weigert genezen te worden. „Shiloah” en „Siloam” betekenen beide „gezonden”, en een boodschap werd gezonden van de Vader naar de Zoon, die haar vervolgens aan Gabriël en de heilige engelen gaf om haar over te brengen aan Jesaja, die de boodschap die uit de hemel was „gezonden” bracht aan een blinde Laodicese leider.

De waterleiding vanuit het bovenste bekken, waar Jesaja de boodschap overbracht, vertegenwoordigt de plaats waar de regen van de Heilige Geest aan Gods volk wordt doorgegeven, zoals eveneens wordt voorgesteld door de gouden buizen in het visioen van Zacharia, of door de ladder uit Jakobs droom.

“Datgene wat God voor ons heeft bereid, wordt voorgesteld in Zacharia, hoofdstukken 3 en 4, en 4:12–14: ‘En ik antwoordde opnieuw en zei tot hem: Wat zijn deze twee olijftakken, die door de twee gouden pijpen de gouden olie uit zichzelf doen uitvloeien? En hij antwoordde mij en zei: Weet gij niet wat deze zijn? En ik zei: Neen, mijn heer. Toen zei hij: Deze zijn de twee gezalfden, die staan bij de Heere der ganse aarde.’”

„De Heer is rijk aan hulpbronnen. Hem ontbreekt het aan geen enkel middel. Het is wegens ons gebrek aan geloof, onze aardsghezindheid, ons oppervlakkige spreken, ons ongelooft, geopenbaard in onze gesprekken, dat zich duistere schaduwen om ons heen verzamelen. Christus wordt in woord noch in karakter geopenbaard als Degene die gans begeerlijk is en de voornaamste onder tienduizend. Wanneer de ziel ermee tevreden is zich tot ijdelheid te verheffen, kan de Geest des Heren weinig voor haar doen. Ons kortzichtige gezichtsvermogen aanschouwt de schaduw, maar kan de heerlijkheid daarachter niet zien. Engelen houden de vier winden tegen, voorgesteld als een toornig paard dat tracht los te breken en over het aangezicht van de gehele aarde voort te stormen, terwijl het verwoesting en dood op zijn weg meedraagt.

“Zullen wij slapen op de zeer rand van de eeuwige wereld? Zullen wij traag en koud en dood zijn? O, dat wij in onze gemeenten de Geest en adem van God mochten hebben, in Zijn volk geblazen, opdat zij op hun voeten zouden staan en leven. Wij moeten inzien dat de weg nauw is en de poort eng. Maar wanneer wij door de enge poort gaan, is haar wijdte zonder grens.” Manuscript Releases, deel 20, 216, 217.

De „gouden olie” zijn de boodschappen van Gods Geest die neerdalen uit het bovenste reservoir door de leiding, namelijk de twee gouden pijpen, die de twee getuigen zijn van de Bijbel en de Geest der Profetie, of het Oude en het Nieuwe Testament, of de wet en de profeten, of Mozes en Elia.

‘De gezalfden die bij de Heere van de ganse aarde staan, bekleden de positie die eens aan Satan werd gegeven als overdekkende cherub. Door de heilige wezens die zijn troon omringen, onderhoudt de Heere een voortdurende gemeenschap met de bewoners van de aarde. De gouden olie stelt de genade voor waarmee God de lampen van de gelovigen gevuld houdt, opdat zij niet zouden flikkeren en uitdoven. Indien deze heilige olie niet vanuit de hemel wordt uitgestort in de boodschappen van Gods Geest, zouden de machten van het kwaad de volledige heerschappij over de mensen hebben.’

“God wordt onteerd wanneer wij de boodschappen die Hij ons zendt, niet ontvangen. Zo wijzen wij de gouden olie af die Hij in onze zielen wil uitstorten om doorgegeven te worden aan hen die in duisternis verkeren. Wanneer de roep zal klinken: ‘Zie, de bruidegom komt; gaat uit hem tegemoet,’ zullen zij die de heilige olie niet hebben ontvangen, die de genade van Christus niet in hun harten hebben gekoesterd, evenals de dwaze maagden bevinden dat zij niet gereed zijn hun Heer te ontmoeten. Zij hebben niet in zichzelf de macht om de olie te verkrijgen, en hun leven wordt verwoest. Maar indien om Gods Heilige Geest wordt gevraagd, indien wij smeken zoals Mozes deed: ‘Toon mij uw heerlijkheid,’ zal de liefde van God in onze harten uitgestort worden. Door de gouden buizen zal de gouden olie aan ons worden meegedeeld. ‘Niet door kracht, noch door geweld, maar door mijn Geest, zegt de HEERE der heerscharen.’ Door de heldere stralen van de Zon der Gerechtigheid te ontvangen, schijnen Gods kinderen als lichten in de wereld.” Review and Herald, 20 juli 1897.

De boodschap die Achaz verwierp, was de boodschap van de Middernachtsroep, die zou zijn uitgemond in de tweede komst van Christus, indien de leiding van Laodicea de boodschap aan Laodicea had aangenomen die hun in 1856 was „gezonden”. Die boodschap zou dan zijn aangezwollen tot een luide roep, en Gods volk zou het werk hebben voltooid en in vrede zijn geweest. In plaats daarvan keerden zij terug tot het uitpuwsel waarvan zij waren verlost.

Jesaja en Achaz worden voorgesteld als verkerend in het zuiveringsproces van het vollersveld, dat wordt volbracht door de Boodschapper van het Verbond in Maleachi hoofdstuk drie. Zij bevinden zich symbolisch op de plaats waar de „olie” (een boodschap) wordt uitgegoten in het visioen van Zacharia, en in de laatste dagen is Jesaja’s boodschap aan Achaz de boodschap van de islam van het derde Wee; het is de boodschap van de verborgen geschiedenis van de zeven donderslagen; het is de boodschap dat de achtste uit de zeven is; het is de boodschap van de wijngaard; het is de boodschap van de „Waarheid”, die alle elementen zijn van de Openbaring van Jezus Christus,

welke in de laatste dagen de zuivering voortbrengt die door het vollersveld wordt voorgesteld.

Het was en is ook de boodschap van de „zeven tijden”, die verandert van Millers funderingssteen tot de hoeksteen, want zij was de eerste waarheid, en moet daarom de laatste waarheid zijn. 1863 markeerde de voltooiing van een reinigingsproces dat begon met de komst van de derde engel op 22 oktober 1844 en uiteindelijk uitmondde in het licht van de „zeven tijden” in 1856. In 1844 markeerde het licht van de tweeduizend driehonderd jaren een begin dat leidde tot het einde dat werd gemarkeerd door de tweeduizend vijfhonderd twintig jaren. Toch weigert de Laodicese blindheid, zowel in het begin als in het einde, de verhouding tussen de twee visioenen te zien. 1863 vertegenwoordigt de voltooiing van een reinigingsproces dat zich altijd voordoet wanneer een boodschap wordt ontzegd, en de boodschap van de derde engel werd ontzegd op 22 oktober 1844.

Het licht van de derde engel dat in 1844 werd ontsloten, was niet één enkel licht; het was wat zuster White aanduidt als „het voortschrijdende licht van de derde engel”. Het voortschrijdende licht van de derde engel begon in 1844 en blijft voortgaan totdat de genadetijd sluit; maar zowel toen het voor het eerst kwam als wanneer het uiteindelijk eindigt, is er een specifieke beproevingsperiode van de derde engel. Deze beproevingsperioden, aan het begin en aan het einde, vertegenwoordigen ook een beproevingsproces dat door Daniël wordt aangeduid als een „toename van kennis”, hetgeen eveneens het voortschrijdende licht van de derde engel is.

Het beproevingsproces aan het begin ving aan in 1844, en het voortschrijdende licht nam toe in kennis totdat het in 1856 zijn voltooiing bereikte. Het aanvankelijke licht en het afsluitende licht van de beproevingsperiode zijn de twee visioenen van Daniël hoofdstuk acht, verzen dertien en veertien, die het fundament en de centrale pijler van het adventisme vertegenwoordigen.

De beproevingsperiode van de eerste engel begon op 11 augustus 1840 en eindigde bij de eerste teleurstelling op 19 april 1844. Vervolgens begon de beproevingsperiode van de tweede engel, en deze duurde voort tot 22 oktober 1844. Op dat moment kwam de derde engel, en de beproevingsperiode van de derde engel duurde voort totdat het Laodiceaanse adventisme in 1863 het licht van de derde engel verwierp.

De beproevingsperiode van de derde engel voor het Milleritische Adventisme had een begin en een einde, en het begin en het einde moeten hetzelfde vertegenwoordigen, want Jezus illustreert het einde van een zaak altijd met het begin van een zaak. De opening van het voortschrijdende licht van de derde engel was het licht van de verschijning (het „mareh”-visioen), van vers veertien van het achtste hoofdstuk van Daniël. Het einde van het voortschrijdende licht van de derde engel was het licht van de vertreding van het heiligdom en het leger (het „chazon”-visioen), van vers dertien. De twee visioenen zijn profetisch met elkaar verweven.

Dan zult gij op de tiende dag van de zevende maand de bazuin van het jubeljaar doen klinken; op de Verzoendag zult gij de bazuin laten klinken in heel uw land. Leviticus 25:9.

De bazuin die op de Verzoendag, dat wil zeggen op 22 oktober 1844, geblazen moest worden, was de jubelbazuin, die de heilige cyclus van zeven jaren voorstelt, welke optelt tot tweeduizend

vijfhonderd twintig dagen. De Heere was voornemens het oude Israël rechtstreeks het Beloofde Land binnen te leiden, maar hun opstand verhinderde dat. De Heere was voornemens het moderne Israël rechtstreeks het Beloofde Land binnen te leiden, maar opstand verhinderde dat. Indien het moderne Israël gehoorzaam geweest zou zijn aan het voortschrijdende licht van de derde engel, zouden zij de wereld hebben gewaarschuwd en zou de Heere meer dan honderd jaar geleden zijn teruggekeerd.

Opdat dat zou kunnen gebeuren, had de Heer een verandering onder de Millerieten moeten bewerken, en die verandering wordt in de Schrift aangeduid als het mysterie van God. Indien het adventisme het voortschrijdende licht van de derde engel had gevolgd, dan zou de bazuin van het Jubeljaar hebben geklonken tot aan het einde toe, want het is in de dagen waarin de zevende bazuin klinkt, dat het mysterie van God wordt voleindigd. In Openbaring tien begon die bazuin, die de bazuin van het Jubeljaar is en tevens de bazuin van het derde wee, te klinken op 22 oktober 1844.

En de engel die ik zag staan op de zee en op de aarde, hief zijn hand op naar de hemel, en zwoer bij Hem die leeft in alle eeuwigheid, die de hemel geschapen heeft en wat daarin is, en de aarde en wat daarin is, en de zee en wat daarin is, dat er geen tijd meer zou zijn; maar in de dagen van de stem van de zevende engel, wanneer hij zal beginnen te bazuinen, zal ook het geheimenis van God voleindigd worden, gelijk Hij aan zijn dienstknechten, de profeten, verkondigd heeft. Openbaring 10:5–7.

Het beproevende reinigingsproces dat op 22 oktober 1844 begon, en dat het voortschrijdende licht van de derde engel was, ving aan met het licht van Daniël hoofdstuk acht, vers veertien, en eindigde met het licht van Daniël hoofdstuk acht, vers dertien. Het begon met het antwoord van vers veertien en eindigde met de vraag van vers dertien.

Die negentien jaren werden voorafgebeeld door de komst van Jesaja's waarschuwingsboodschap tot Achaz, de koning van het letterlijke Juda, tijdens een burgeroorlog tussen noord en zuid. Die negentien jaren eindigden ermee dat de koning van het noorden Israël in slavernij voerde. Die negentien jaren waren een voorafbeelding van de komst van de derde engel in 1844 tot aan de opstand van 1863. Het voortschrijdende licht van de derde engel werd voorgesteld door de boodschap van Jesaja.

De verwerping van dat voortschrijdende licht maakte een einde aan de Milleritische beweging, en in die beproevingsperiode ging de Filadelfische Milleritische Beweging over in de Laodiceese Kerk. De negentien jaren die begonnen in 742 v.Chr., en de negentien jaren die begonnen in 1844, vertegenwoordigen beide een proces van beproeving en reiniging in de laatste dagen; dat is de laatste beproevingsperiode van het voortschrijdende licht van de derde engel.

In dat laatste beproevingsproces zal het geheimenis van God voleindigd worden. De honderd vierenveertigduizend zijn degenen die wachten, terugkeren en verzegeld worden.

Bind de getuigenis toe, verzegel de wet onder mijn discipelen. En ik zal de HEERE verwachten, die Zijn aangezicht verbergt voor het huis van Jakob, en ik zal op Hem hopen. Zie, ik en de kinderen die de HEERE mij gegeven heeft, zijn tot tekenen en tot wonderen in Israël, van de HEERE der heirscharen, Die woont op de berg Sion. Jesaja 8:16–18.

De afsluitende beproevingsperiode van het voortschrijdende licht van de derde engel in de laatste dagen begon waar de aanvankelijke beproevingsperiode begon. Zij begon toen Jezus Zijn hand naar de hemel ophief en verkondigde „dat er geen tijd meer zou zijn.” Die uitspraak vond plaats op 22 oktober 1844, toen de zevende bazuin het Jubeljaar aankondigde aan het einde van de heilige cyclus van zeven. De cyclus van zeven jaren, zevenmaal herhaald, bedroeg letterlijk negenenveertig jaar, of tweeduizend vijfhonderdtwintig dagen.

1989 markeert de „tijd van het einde” in de beweging van de honderdvierenvijftigduizend, en 1989 markeert de voltooiing van de honderdzesentwintig jaren die begonnen bij de opstand van 1863. De beweging van de honderdvierenvijftigduizend begon in de „tijd van het einde”, met een symbool van de „zeven tijden”, want honderdzesentwintig is een tiende van twaalfhonderdzesentwintig, wat op zijn beurt de helft is van tweeduizend vijfhonderdtwintig.

Jezus stelt het einde van een zaak altijd voor met het begin van een zaak, en het begin van de beweging van de honderd vierenveertigduizend werd gekenmerkt door een symbool van de „zeven tijden”, evenals dit het geval is aan het einde van de beweging. De dagen van het bazuingeschal van de zevende engel, wanneer het geheimenis van God voleindigd is, begonnen bij het einde van de „drieënhalve” dagen van Openbaring hoofdstuk elf. De Zevende Bazuin, die ook het derde Wee is, liet haar tweede toon horen op 7 oktober 2023, en het geheimenis van God wordt nu voleindigd, zoals „Hij aan zijn dienstknechten, de profeten, heeft verkondigd”. Het einde van de beweging wordt gekenmerkt door een symbool van „zeven tijden”, evenals het begin van diezelfde beweging.

Ten tijde van het einde, in 1798, kwamen de „zeven tijden” van Gods verontwaardiging tegen het noordelijke koninkrijk ten einde, en aan het einde van de beweging van de Millerieten markeerde de verwerping van de waarheden die met de „zeven tijden” verbonden zijn de opstand van 1863. Jezus illustreert altijd het einde van een zaak met het begin van een zaak, en de beweging van de eerste engel (de Millerieten) illustreert de beweging van de derde engel (de honderd vierenveertigduizend). Beide bewegingen beginnen met en eindigen met de „zeven tijden”. Je kunt dit niet verzinnen.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

“Zij die verantwoordelijke posities bekleden, behoren zich niet te bekeren tot de zelfzuchtige, verkwistende beginselen van de wereld, want zij kunnen zich dat niet veroorloven; en al zouden zij het kunnen, christelijke beginselen zouden het niet toelaten. Er moet veelvormig onderricht worden gegeven. ‘Wie zal Hij kennis leren? en wie zal Hij de leer doen verstaan? hun die van de melk gespeend zijn, en van de borsten afgetrokken. Want voorschrift moet op voorschrift zijn, voorschrift op voorschrift; regel op regel, regel op regel; hier een weinig, daar een weinig.’ Zo moet het woord des Heren geduldig aan de kinderen worden voorgehouden en hun voor ogen gehouden worden, door ouders die het woord van God geloven. ‘Want met stamelende lippen en in een andere tong zal Hij tot dit volk spreken. Tot wie Hij gezegd heeft: Dit is de rust, waarmee gij de vermoeide rust kunt geven; en dit is de verkwikking: toch hebben zij niet willen horen. Daarom was het woord des Heren hun: voorschrift op voorschrift, voorschrift op voorschrift; regel op regel, regel op regel; hier een weinig, daar een weinig;

opdat zij heengingen, achterover vielen en verbrijzeld werden, verstrikt en gevangen.’
Waarom?—omdat zij geen acht sloegen op het woord des Heren dat tot hen kwam.

„Dit betekent hen die geen onderricht hebben ontvangen, maar hun eigen wijsheid hebben gekoesterd en ervoor hebben gekozen zichzelf te werk te stellen overeenkomstig hun eigen denkbeelden. De Heer stelt dezen op de proef, opdat zij óf hun plaats zullen innemen om Zijn raad te volgen, óf zullen weigeren en handelen naar hun eigen denkbeelden, en dan zal de Heer hen overlaten aan de zekere uitkomst. In al onze wegen, in al onze dienst aan God, spreekt Hij tot ons: ‘Geef Mij uw hart.’ Het is de onderworpen, leerzame geest die God verlangt. Datgene wat aan het gebed zijn voortreffelijkheid verleent, is het feit dat het opwelt uit een liefdevol, gehoorzaam hart.”

„God verlangt bepaalde dingen van Zijn volk; indien zij zeggen: Ik wil mijn hart er niet toe zetten dit te doen, laat de Heere hen voortgaan in hun vermeend wijze oordeel zonder hemelse wijsheid, totdat dit Schriftwoord [Jesaja 28:13] wordt vervuld. Gij moet niet zeggen: Ik zal de leiding des Heeren volgen tot een bepaald punt dat in overeenstemming is met mijn oordeel, om daarna vast te houden aan uw eigen denkbeelden en te weigeren gevormd te worden naar de gelijkenis des Heeren. Laat de vraag worden gesteld: Is dit de wil des Heeren? niet: Is dit de mening of het oordeel van—?” Testimonies to Ministers, 419.